

No shoes? Old shoes!

Toen ik voor de openbare omroep programma's maakte had ik een collega die zich altijd blootsvoets in studio of kantoor meldde. De van vorming aardrijkskundige, met lange profetenbaard en pijp, hield letterlijk voetenvoeling met moeder aarde. Je had helemaal geen schoenen nodig, vond hij.

Daar is iets voor te zeggen. De meeste mensen in mijn kring brengen ruim negentig procent van hun tijd, behalve in bed, in behaaglijke vertrekken door. In auto's en vliegtuigen verwennen comfortabele matten hun voeten. Schoenen zijn daar overbodig. Natuurlijk bestaat ook onderweg. Daar moet gestapt worden. Maar in grote delen van de wereld - Afrika, Azië, Oceanië - lopen velen blootvoets. Zouden ook onze voetzolen geen profijt trekken van weerbaarheid en rechtstreeks contact met de aardkorst onder ons? In Japan loopt iedereen op straat keurig geschoeid. Maar bij de deur neemt men afscheid van zijn schoenen om op sokken het leven binnen te omhelzen.

Ondertussen bloeien de schoenfabrieken. Die bestaan niet om de wereldbevolking aan schoenen te helpen maar, zoals alle fabrieken, om winst te maken. Hier wringt de schoen. Want om winst te maken moeten de geschoeiden schoenen blijven kopen. Dus worden schoenen beheerst door de mode, die ook de geschoeiden beheerst. Ik zie het anders. Mijn schoenen wringen enkel als ze nieuw zijn. Niets zit zo lekker aan mijn voeten als oude, versleten schoenen. En niemand heeft dat gevoel een aangrijpender beeld gegeven dan Vincent van Gogh in zijn *Oude schoenen* (1886).

Frans Boenders